

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 446/2025-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Sabínou Hodoňovou, PhD., LL.M., Mariánske námestie 31, Žilina, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/8/2025 z 21. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru rozhodnutím Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka neuspela na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd“) so svojím návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhala uloženia povinnosti žalovanému strpieť užívanie rodinného domu vo výlučnom vlastníctve žalovaného a odovzdať jej kľúče od rodinného domu a od reťaze na bráne k tejto nehnuteľnosti.

3. Sťažovateľka návrh odôvodnila tým, že so žalovaným sa dohodli na prenájme rodinného domu v jeho vlastníctve. Súčasne sa dohodli, že sťažovateľka dom zrekonštruuje, za čo jej žalovaný

zaplatil 4 000 eur, hoci v tom čase ešte nedošlo k uzavretiu nájomnej zmluvy. Sťažovateľka vybavila nehnuteľnosť vlastnými spotrebičmi a následne zaslala žalovanému návrh nájomnej zmluvy, ktorú žalovaný odmietol uzavrieť. Žalovaný jej e-mailom zaslal vlastný návrh zmluvy, v ktorej bolo množstvo údajov nahradených znakom „xx“, teda sa predpokladala ich úprava. Sťažovateľka návrh prijala, pretože nemala pre seba a svoje maloleté deti iné bývanie. Medzi stranami sporu tak bola 29. augusta 2023 uzavretá nájomná zmluva, v ktorej bola doba nájmu dojednaná na dobu určitú od xx.xx.2023 do xx.xx.2024 (čl. IV zmluvy). S ohľadom na to, že uvedené ustanovenie je neurčité, sťažovateľka zastáva názor, že nájomná zmluva bola uzatvorená na neurčitý čas. Listom z júla 2024 žalovaný vyzval sťažovateľku na vypratanie nehnuteľnosti. Dňa 3. decembra 2024 za prítomnosti hliadky polície a v neprítomnosti sťažovateľky vymenil zámky na rodinnom dome a na bránu umiestnil reťaz so zámkom. V rodinnom dome ostali osobné veci sťažovateľky, lieky, finančné prostriedky, školské potreby pre jej maloleté deti a domáce zvieratá. V súčasnosti musí bývať u matky a jej deti u svojho otca, hoci deti sú zverené do jej starostlivosti. Z uvedených dôvodov bola presvedčená o tom, že osvedčila potrebu bezodkladne upraviť pomery strán sporu. Ak by aj nájomná zmluva bola uzatvorená na dobu určitú do 1. septembra 2024, čo v zmluve uvedené nie je, v zmysle § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa nájomná zmluva obnovuje za tých istých podmienok, za akých bola dojednaná pôvodne, ak nájomca užíva veci aj po skončení nájmu a prenajímateľ proti tomu nepodá návrh na vydanie veci alebo na vypratanie nehnuteľnosti na súde do 30 dní. Žalovaný bol povinný podať návrh do 30. septembra 2024, dosiaľ tak však neurobil, a tak sa nájomný vzťah obnovil za tých istých podmienok.

4. Okresný súd uznesením č. k. 46C/110/2024-71 z 13. decembra 2024 návrh sťažovateľky zamietol, pretože neosvedčila základné skutočnosti svedčiace o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa mala poskytnúť neodkladná ochrana a existenciu nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy, ku ktorej by došlo, ak by súd dočasne neupravil pomery strán. Tvrdené konanie žalovaného vyhodnotil ako výkon zákonných oprávnení vlastníka vo vzťahu k predmetu jeho vlastníctva v zmysle § 123 Občianskeho zákonníka. Zastal názor, že meritórne posúdenie vzniku, trvania či zániku nájomného vzťahu a s tým spojeného nároku sťažovateľky na užívanie predmetného rodinného domu nemôže byť vzhľadom na povahu nároku vykonané iba prieskumom v rámci konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, teda bez vykonania náležitého dokazovania. Bez toho nemôže autoritatívne prikázať žalovanému ako výlučnému vlastníkovi nehnuteľnosti, aby odovzdal sťažovateľke kľúče za situácie, keď je sporná samotná existencia nájomného vzťahu. Ani potreba naliehavej a okamžitej úpravy pomerov nebola preukázaná, pretože sťažovateľke táto situácia nespôsobila úplnú stratu obydľia a s tým spojené faktické bezdomovectvo. Z obsahu jej návrhu tiež vyplynulo, že sa domáhala nariadenia neodkladného opatrenia spočívajúceho v časovo neobmedzenej povinnosti žalovaného strieť užívanie rodinného domu.

5. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

II. Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vyjadruje presvedčenie, že konajúce súdy jej vec nesprávne právne posúdili. Nesúhlasí s konštatovaním súdov, že jej návrhu nie je možné vyhovieť z dôvodu, že výmenou zámkov žalovaný realizoval svoje vlastnícke práva. Právo na nedotknuteľnosť a rešpektovanie obydlia pôsobí totiž voči všetkým vrátane vlastníka nehnuteľnosti, pričom v zmysle ústavy a dohovoru je možné do tohto práva zasiahnuť iba vtedy, ak ide o zákonom dovolené konanie a súčasne ide o zásah, ktorý je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom alebo zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo na ochranu práv a slobôd iných. Pokiaľ hmotné právo zakazuje určité konanie, resp. upravuje postup, ktorým sa môže vlastník nehnuteľnosti domáhať jej vypratania, a nerešpektuje ho, musí procesné právo garantovať účinný procesný postup pre dosiahnutie nápravy porušenia zákona. Konanie žalovaného spočívajúce vo vstupe do nehnuteľnosti a vo výmene zámkov nie je konaním dovoleným zákonom. Výmena zámkov na nehnuteľnosti a rozhodnutia súdov, ktoré tento postup odobrili, neboli nevyhnutné v demokratickej spoločnosti.

7. Sťažovateľka naďalej trvá na tom, že nájomná zmluva bola dojednaná na dobu neurčitú. Ak by aj bola dojednaná na obdobie jedného roka, tak ako tvrdil žalovaný, tým, že nepodal návrh na vypratanie nehnuteľnosti v zákonom stanovenej lehote, nájomný vzťah sa obnovil. Pre nedovolenosť zásahu do obydlia sťažovateľky je však právne bezvýznamné, či nájomný vzťah trval alebo netrval. Súd mohol vyzvať žalovaného, aby si podal návrh na vypratanie nehnuteľnosti, ak spori platnosť nájomnej zmluvy. Rovnako mohol na podanie takého návrhu vyzvať sťažovateľku. To by však nič nezmenilo na tom, že aj prípadné netrvanie nájomného vzťahu nelegitimizuje konanie žalovaného ani ho nezbavuje povinnosti postupovať vo vzťahu k vyprataniu nehnuteľnosti spôsobom predpokladaným hmotným a procesným právom.

8. Súdy mali správne právne vec posúdiť tak, že sťažovateľka osvedčila, že nájomný vzťah trvá, že ak by aj netrval, žalovaný nebol oprávnený svojvoľne vymeniť zámky, a že jeho konaním sú sťažovateľka a jej deti vystavené nebezpečenstvu bezprostredne hroziacej ujmy spôsobenej stratou strechy nad hlavou, stratou zabezpečeného bývania a súčasne oddelením od maloletých detí, keďže momentálne bývajú u otca, ktorému neboli zverené.

9. Podľa názoru sťažovateľky je daná právomoc ústavného súdu tým, že vo veci neprebíha žiadne konanie vo veci samej, v rámci ktorého by bolo možné sa zaoberať napadnutým rozhodnutím, keď v súlade s § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka je to žalovaný, kto by mal podať návrh na vypratanie nehnuteľnosti. To však žalovaný neurobil a ani neurobí, pretože už sťažovateľku a jej maloleté deti vylúčil z užívania nehnuteľnosti. Podanie takej žaloby nie je v rukách sťažovateľky.

10. Pokiaľ ide o záver súdov, že sťažovateľka nezvolila vhodný prostriedok nápravy, teda že by sama mala podať žalobu napr. o určenie, že nájomný vzťah trvá, zdôrazňuje, že konanie trvajúce mesiace až roky nie je efektívnym a účinným prostriedkom nápravy vo vzťahu k porušeniu práv sťažovateľky. A ak by aj neexistoval nájomný vzťah medzi sťažovateľkou a žalovaným, žalovaný nebol oprávnený zasiahnuť do obydlia žalobkyne jej vypudením z užívania rodinného domu výmenou zámkov na rodinnom dome.

11. Dňa 23. mája 2025 sťažovateľka doručila ústavnému súdu uznesenie krajského súdu sp. zn. 9Co/58/2025 zo 6. mája 2025 potvrdzujúce rozhodnutie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť vykonať pripojenie nehnuteľnosti k odberu plynu (výrok I), sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania (výrok II) a poučil žalovaného, že ak mu nariadeným neodkladným opatrením vznikne škoda, môže podať proti sťažovateľke žalobu vo veci samej o zaplatenie škody, prípadne inej ujmy (výrok III).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka o porušení práv sťažovateľky uznesením krajského súdu, ktorým ako odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí jej návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Sťažovateľka je presvedčená o tom, že uplatnila správny prostriedok ochrany jej práv, avšak krajský súd vec nesprávne právne posúdil.

13. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry opakovane vyslovil, že predpokladom pre záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je len také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktorého nápravu nemožno dosiahnuť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v príslušnom procesnom kódexe (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi, a preto je povinnosťou ústavného súdu rozlišovať medzi prípadmi, keď rozhodovací postup vyústi do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, keď takúto protiústavnosť konania nezaloží. Okrem toho ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je mimoriadnou opravnou inštanciou a nemôže nahrádzať právomoc všeobecných súdov a jeho úlohou nie je nanovo vyhodnocovať skutkové a právne okolnosti prípadu a nahradiť závery všeobecných súdov svojím vlastným názorom, ale presvedčiť sa, že závery všeobecných súdov nie sú prejavom svojvôle, ktorá by mohla mať za následok porušenie práv sťažovateľov.

14. Z princípu subsidiarity ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba v tom prípade, ak o ochrane práv sťažovateľa nie je oprávnený rozhodovať iný súd. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu, a preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Nemožno si vyberať, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany sa využije. Všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí. Iba za predpokladu vyčerpania dostupných právnych prostriedkov súdnej a inej právnej ochrany sa možno domáhať ochrany ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

15. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala procesné práva v miere porušenia práva na spravodlivý proces.

Predpokladom prípustnosti dovolania z dôvodu podľa § 420 CSP je teda povaha napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré musí byť rozhodnutím vo veci samej alebo rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. Rozhodujúcim kritériom, či v prípade rozhodnutia o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia ide o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, je to, či v okolnostiach prípadu bolo možné nariadením neodkladného opatrenia dosiahnuť trvalú úpravu pomerov. Odpoveď na túto otázku je v právomoci všeobecného súdu a prejaví sa v tom, či navrhovateľovi neodkladného opatrenia uloží povinnosť podať žalobu vo veci samej (§ 336 ods. 1 CSP), alebo stranu, ktorej neodkladným opatrením uložil určitú povinnosť, poučí, že môže podať žalobu vo veci samej (§ 337 ods. 1 CSP). V prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu.

16. V prípade sťažovateľky bol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnutý, pričom krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia dodal, že sa ho sťažovateľka domáhala spôsobom, ktorým by súd obmedzil vlastnícke právo žalovaného bez časového obmedzenia. Sťažovateľka návrh koncipovala ako samostatný, bez súčasného podania žaloby vo veci samej. Inými slovami, neodkladné opatrenie v navrhovanom znení možno považovať za také, pri ktorom je predpoklad, že ním možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov strán. Napadnutým rozhodnutím krajského súdu konanie o návrhu sťažovateľky skončilo.

17. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť (dôvodnosť) dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv nadobudla intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom odmietnutia spravodlivosti (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/155/2017).

18. Vo veci sťažovateľky krajský súd v rozhodnutí, v ktorom konanie o jej návrhu skončilo, sformuloval definitívny záver, že jej nároku vôbec nemožno poskytnúť ochranu neodkladným opatrením. Sťažovateľka vyčíta krajskému súdu, že dostatočne nezohľadnil skutkové okolnosti prípadu a následne vec nesprávne právne posúdil. S ohľadom na závery napadnutého uznesenia ide aj o argumentáciu, ktorú možno posúdiť v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Ak teda sťažovateľka nepodala proti ústavnou sťažnosťou namietanému uzneseniu dovolanie z tohto dôvodu, nevyčerpala právny prostriedok, ktorý jej priznáva zákon na ochranu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Preto ústavný súd odmietol jej ústavnú sťažnosť podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako neprípustnú.

19. Iná procesná situácia nastáva v prípade sťažovateľkou namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže možnosť podania dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP proti napadnutému uzneseniu bola vylúčená v zmysle § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. d) CSP. V tejto časti teda nie je ústavná sťažnosť sťažovateľky neprípustná a ústavný súd sa ďalej zaoberal jej opodstatnenosťou.

20. V tejto súvislosti ústavný súd najskôr uvádza, že meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k jeho zrušeniu pristupuje len za celkom výnimočných okolností; za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. IV. ÚS 282/2019).

21. Bez ohľadu na uvedené však aj v konaní o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia musí mať rovnako ako iné rozhodnutia predovšetkým zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle (m. m. IV. ÚS 136/2014, IV. ÚS 332/2018, II. ÚS 427/2020). Všeobecný súd je povinný pri rozhodovaní o neodkladných opatreniach poskytnúť ochranu nielen tomu, kto sa vydania takého opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje (m. m. IV. ÚS 257/2010).

22. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým uznesením, aby v kontexte jeho obsahu vyhodnotil obsah námietok prezentovaných sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti, ktoré nespádajú pod dovolacie dôvody podľa § 420 CSP. Zároveň posudzoval ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia vzhľadom na už uvedenú judikatúru ústavného súdu.

23. Neodkladné opatrenie predstavuje svojou povahou výnimočné opatrenie, ktoré možno nariadiť len v prípade, ak je skutočne potrebné bezodkladne upraviť pomery medzi sporovými stranami, čiže ak nastane medzi nimi taký stav právnych alebo faktických vzťahov, ktorý bezpodmienečne vyžaduje urýchlené poskytnutie súdnej ochrany. Nariadenie neodkladného opatrenia je možné a prípustné jedine vtedy, ak jeho navrhovateľ (v intenciách tohto uznesenia sťažovateľka) osvedčí (1) nárok, ktorý žiada chrániť neodkladným opatrením, (2) právny vzťah medzi stranami sporu, ktorý je potrebné upraviť neodkladným opatrením, a (3) tvrdenie, že existuje reálne nebezpečenstvo a bezprostredne hroziaca ujma (porovnaj § 328 a nasl. CSP). Nariadenie neodkladného opatrenia bez splnenia uvedených podmienok by mohlo viesť k neprimeranému zásahu do právneho postavenia iných osôb (v kontexte posudzovaného prípadu do právneho postavenia žalovaného), čím by mohlo dôjsť k narušeniu ústavného princípu proporcionality, ktorý predstavuje nosnú ideu pri riešení konfliktu rôznych základných práv a slobôd.

24. Ako vyplýva z návrhu sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia, jeho obsahom mala byť povinnosť určená žalovanému, aby strpel užívanie nehnuteľnosti sťažovateľkou a aby jej odovzdal kľúče od nehnuteľnosti a od reťaze na bráne k nehnuteľnosti, a to všetko bez časového obmedzenia. Sťažovateľka vo svojom návrhu vychádzala z faktu, že nájomný vzťah trvá a vzhľadom na kroky žalovaného je potrebné mu poskytnúť ochranu. Naopak žalovaný vo svojom vyjadrení trval na tom, že nájomný vzťah sa skončil uplynutím dohodnutej doby. Obe strany sporu teda rozporovali trvanie nájomného vzťahu. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia (v spojení s rozhodnutím okresného súdu) vyplýva, že i krajský súd existenciu, resp. dobu trvania nájomnej zmluvy medzi sťažovateľkou a žalovaným považoval za spornú, a teda nemal jednoznačne

osvedčenú jednu zo zákonných podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia. Pre posúdenie nároku sťažovateľky bolo nevyhnutné komplexne vec posúdiť a zohľadniť viaceré faktory. Už tento samotný fakt mu postačoval na potvrdenie verdiktu okresného súdu.

25. Z napadnutého uznesenia je zrejmé, že krajský súd sa oboznámil s tvrdeniami a argumentmi sťažovateľky uvedenými v jej odvolaní, právne ich vyhodnotil, osobitne v kontexte zákonných podmienok kladených na vydanie neodkladného opatrenia, a pri svojom rozhodovaní ich zobral do úvahy. Zaberal sa i otázkou, či by právne účinky neodkladného opatrenia nariadeného v znení navrhovanom sťažovateľkou neobmedzili žalovaného neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah. Nadväzne uzavrel, že sťažovateľka neosvedčila potrebu bezodkladnej úpravy pomerov strán sporu pre účely poskytnutia ochrany formou neodkladného opatrenia.

26. Podľa názoru ústavného súdu právne závery okresného súdu a krajského súdu vychádzajú z logickej úvahy súladnej so zmyslom a účelom neodkladného opatrenia a najmä vychádzajú z individuálnych okolností daného prípadu a sú odrazom formulácie návrhu koncipovaného sťažovateľkou ako *dominus litis*. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu (v spojení s rozhodnutím okresného súdu) reaguje výlučne na skutočnosti podstatné pre posúdenie splnenia zákonných predpokladov na nariadenie neodkladného opatrenia, resp. jeho nenariadenie. Ústavný súd opäť pripomína, že v zásade nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecného súdu. To, či boli v posudzovanom prípade splnené všetky podmienky vyžadované zákonom na vydanie neodkladného opatrenia, vyhodnocuje jedine všeobecný súd. Aj keď vzhľadom na skutkový stav (vrátane rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 9Co/58/2025 zo 6. mája 2025) možno mať pochybnosti o závere všeobecných súdov o neosvedčení bezprostrednej hroziacej ujmy, ktorá by vyžadovala dočasnú a neodkladnú úpravu pomerov, opačný záver by v okolnostiach danej veci nebol sám osebe spôsobilý ovplyvniť výrok konečného rozhodnutia (pozri bod 22). Ústavný súd chápe, že v „hre“ sú hmotné práva sťažovateľky, avšak súčasne vníma pointu rozhodnutia krajského súdu spočívajúcu v tom, že skrátený proces rozhodovania bez vykonania náležitého dokazovania nemôže naplniť požiadavku na vydanie rozhodnutia upravujúceho natrvalo pomery strán sporu tak, ako to žiadala sťažovateľka. Zohľadňujúc osobitnú povahu inštitútu neodkladného opatrenia a tomu zodpovedajúci zjednodušený a zrýchlený procesný postup a rozhodovanie konajúcich súdov, ústavný súd preto dospel k záveru, že napadnuté uznesenie nenesie také známky svojvôle, aby vyžadovalo zásah ústavného súdu.

27. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom namietaných práv neexistuje príčinná súvislosť takej intenzity, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol aj podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

28. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

29. V závere v nadväznosti na bod 7 odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd už iba poznamenáva, že ak je vlastníkom nehnuteľnosti (žalovaný) pasívny, lebo sťažovateľka už nehnuteľnosť neužíva, nezostáva jej nič iné, ako sa svojich tvrdých nárokov (trvanie nájomného

vzťahu) domáhať príslušnou žalobou, v rámci ktorej nie je vylúčené ani podanie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Na tom nič nemení ani uznesenie krajského súdu sp. zn. 9Co/58/2025 zo 6. mája 2025, je však potrebné, aby súd vo veciach sťažovateľky konal a rozhodoval konzistentne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu